

Arrest

nr. 92 486 van 30 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2009 vroeg verzoekster de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat verzoekster reeds een asielaanvraag had ingediend in Polen in september 2009.

Op 26 januari 2010 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening (EG) 343/2003 van 8 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 28 januari 2010 gingen de Poolse autoriteiten akkoord met het verzoek tot terugname.

Op 18 februari 2010 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 29 mei 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 september 2010 werd de voormelde aanvraag van 29 mei 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 27 oktober 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 22 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 66 263 van 6 september 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoekster.

Op 14 september 2011 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, genomen.

Op respectievelijk 23 december 2011 en 22 juni 2012 diende verzoekster nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2012 diende verzoekster een derde asielaanvraag in.

Op 2 juli 2012 werd een beslissing tot niet in overwegingname van de derde asielaanvraag genomen. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 6 augustus 2012 verstrekke de ambtenaar-geneesheer een advies inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Op 7 augustus 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 augustus 2012 werd verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 26 september 2012 bij arrest nr. 88 124 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot niet in overwegingname van de derde asielaanvraag.

Op 28 september 2012 diende verzoekster wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoekster het rechtens vereiste belang ontbeert.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn verstreken was, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en dit artikel van het EVRM.

In casu verwijst verzoekster naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen en stelt zij dat zij lijdt aan een ernstige ziekte die zeer bedreigend is voor haar levenskwaliteit. Niettegenstaande dit gegeven werd haar aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekster stipt aan dat zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen deze beslissing. Verder stelt ze dat het betrokken bevel nauw verbonden is met deze beslissing. Zij benadrukt dat ze zware problemen heeft en niet kan reizen, alsook dat ze bij een terugkeer niet goed behandeld zal worden.

Bij arrest nr. 92 485 van 30 november 2012 heeft de Raad de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen vernietigd om reden dat de ambtenaar-geneesheer de rechtspraak van het Hof voor de Rechten van de Mens in verband met de beoordeling van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend heeft geïnterpreteerd. Bijgevolg is er geen degelijk onderzoek gevoerd naar de vraag of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Aldus is het duidelijk dat het bestreden bevel werd genomen zonder dat er een degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Om deze redenen behoudt verzoekster haar belang bij haar beroep en dient het bestreden bevel tevens te worden vernietigd.

3 Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU